به خانه‌های کسانی که به خود ستم کردند، وارد نشوید، مگر آنکه گریان باشید

از عبدالله بن عمر رضی‌الله‌عنهما روایت است که گفت: همراه با رسول الله صلی‌الله‌علیه‌وسلم از [دیار] حِجر گذشتیم. پس رسول خدا صلی‌الله‌علیه‌وسلم به ما فرمودند: «لَا تَدْخُلُوا مَسَاكِنَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ، إِلَّا أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ؛ حَذَرًا أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَهُمْ» ثُمَّ زَجَرَ فَأَسْرَعَ حَتَّى خَلَّفَهَا. یعنی: «به خانه‌های کسانی که به خود ستم کردند، وارد نشوید، مگر آنکه گریان باشید؛ از ترس آنکه مبادا همان [عذابی] که به آنان رسیده، به شما نیز برسد». سپس [مرکب خود را] راندند و شتاب کردند تا آنجا را پشت سر گذاشتند.

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

هنگامی که پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم از کنار دیار ثمود عبور می‌کردند، از وارد شدن به سرزمین‌های عذاب‌دیدگانی که به خود ستم کرده بودند، نهی فرمودند، مگر آنکه شخص در حالت گریه و عبرت گرفتن از آنان وارد شود؛ از ترس اینکه مبادا عذابی مانند عذاب آنان به او نیز برسد. سپس بر مرکب خود نهیب زدند و با سرعت از آنجا گذشتند تا آن را پشت سر گذاشتند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/66294